

Из книгата ми „Отвъд времето”

Обратно към дома

*Начало в Бога, в Бога всякой край.
Вън Бога всичко е тъми...
Живот познало, Бога да познай,
към смърт се всяко битие стреми.*

Пенчо Славейков¹

Когато сме в планината и се загубим, какво трябва да направим?

Да спрем и да се огледаме. Да се опитаме да разберем къде точно се намираме.

В противен случай, ако продължим да вървим все така енергично в някаква случайно избрана посока, ние рискуваме да се озовем някъде, където съвсем не би ни се искало да отидем.

Медитацията е изкуството да спреш вътрешно и да се огледаш.

Кой си ти и какво представляваш? Откъде идваш и накъде отиваш?

Какво те подбужда или влече да вървиш в досегашната посока?

Обаче докато нещо, което е винаги в теб, не изпита потребност да спре и да разбере къде се намира, какво прави и защо, ти ще продължаваш да летиш все напред без избор като изстрелян куршум.

Когато обаче потребността от вътрешно спиране, от завръщане в себе си, в своята първооснова, започне да става все по-силно осезаема, ти постепенно ще започнеш да осъзнаваш, че пред теб се разкрива един нов, неподозрян досега път, който води навътре към източника и центъра на съществуването ти.

¹ Пенчо Славейков. Химни за свръхчовека (1910).

Тъй като вече ти е омръзнало да пътешестваш в света на външния опит, ти започваш да копнееш да се върнеш по-скоро у дома.

От временно спиране с цел да се огледаш, да си дадеш сметка къде се намиращ, медитацията в сърцето се превръща в път навътре към извора и центъра на съществуването ти, към дома. Към този вечен наш дом, който всеки един от нас постоянно носи навсякъде, подобно на охлюв, на гърба си, най-често дори без да има и най-малка представа за него.

Всеки вътрешно пробуден човек със самото си присъствие, със своите думи и поведение, непрекъснато подтиква живеещите все още в просъница свои събратя, да спрат, да се огледат, да усетят и осъзнаят наличието на този техен вечен дом, на това тяхно най-голямо богатство, за което те понастоящем напълно са "забравили".

Така се случи преди 40 години, т.е. през далечната 1969 година, че аз съвсем случайно попаднах на духовната биография на ал-Газали „Избавителят от заблудата“.

По това време следвах математика и определено изпитвах неудовлетвореност от дотогавашния си начин на живот. Преломна за мен се оказа предишната година, когато почти случайно, за първи път в живота си попаднах на сериозна религиозна и езотерична литература. За кратко време прочетох на един дъх четирите Евангелия, поместени в Новия Завет, книгата на сър Едуин Арнолд „Светлината на Азия”², посветена на живота и учението на Буда, а също и немалко теософска, антропософска и друга подобна литература. От този момент нататък интересът ми към математиката и естествените науки силно намаля. В главата ми по това време цареше доста голям хаос, нещо напълно естествено при подобна пълна смяна на посоката на основните интереси.

Именно тогава попаднах на руския превод на духовната автобиография на ал-Газали, поместена като приложение в една книга, излязла още през 1960 г. в Съветския съюз.³ По това време аз не знаех абсолютно нищо за исляма и поради това възприех тази дълбоко лична автобиография по един също така твърде личен начин. Това, което прочетох, или по-скоро онова, което успях тогава да схвана от него, ми направи огромно впечатление, което все още е живо и отчетливо в мен. Нещо повече,

² Sir Edwin Arnold. *The Light of Asia*, London (1879); Едвинъ Арнолдъ, *Светилото на Азия*, София, 1934 г.

³ С. Н. Григорян. *Из истории философии средней Азии и Ирана. VII-XII вв. М., 1960.*

именно благодарение на тази кратка творба на ал-Газали, хаосът в моя ум започна постепенно да се прояснява. И макар че днес знам много повече и за исляма, и за ал-Газали, то това знание почти с нищо не е променило първоначалното ми разбиране за същността на прочетеното някога от мен в „Избавителят от заблудата”. Аз и досега продължавам да гледам на ал-Газали като на един от своите първоучители по езотерично мислене.

В центъра на тази уникална автобиография се намира едно събитие, което е необичайно не само за света на исляма, но и за духовната история на човечеството като цяло. През 1095 г. ал-Газали вече от четири години е главен преподавател в елитна школа по ислямско право и богословие в Багдад, основана от покровителя му, везирът Низам ал-Мулк и наречена посмъртно в негова чест ал-Низамия.⁴ Крайно изненадващо за всички, смятаният за образец и стълб на ислямското правоверие ал-Газали, по това време 37-годишен, изпада внезапно в тежка и продължителна душевна криза, която завършва с неговото неочаквано напускане завинаги на Багдад. Първоначално той се отправя на хадж в Мека, за да се оттегли след това в уединено търсене на Истината по пътеките на суфиите в продължение на цели десет години. Всъщност всички негови основни и най-дълбоки произведения, които му спечелват непреходна слава в ислямския свят, са написани именно през този период. Ще спомена само капиталния му труд върху психологията на суфизма „Възраждане на науките за вярата” и смятаното за най-дълбоко негово езотерично съчинение „Нишата на Светлините”.

Когато за първи път прочетох духовната автобиография на ал-Газали, този обрат в живота му ми се стори твърде сходен със знаменитото бягство от бащиния дворец и оттегляне от света на основателя на будизма, индийският принц Сидхарта Гаутама. Така или иначе, личният пример и аргументацията на ал-Газали определено ми повлияха и скоро след това аз прекъснах завинаги следването си по математика и никога повече не се възвърнах към нея.

От по-нататъшното ми многогодишно изучаване на мистичните и езотерични традиции на човечеството постепенно разбрах, че в случая става въпрос за типова ситуация, в която човек се озовава не по своя воля, а по-скоро по силата на вродено предразположение и на която реагира вътрешно и външно по твърде сходен начин. Общото във всички подобни случаи е това, че в определен момент от своето съществуване, човекът, озовал се в тази ситуация, започва все по-често и интензивно да

⁴ Самият Низам ал-Мулк бива коварно убит от своите политически противници исмаилитите-асасини още на следващата година след основаването на тази школа.

има усещането, че живее под диктатурата на външното и води един принципино чужд на неговите най-дълбоки копнежни начин на живот.

Постепенно тези епизодични проблясъци на неудовлетвореност от самия себе си се превръщат в основен и траен фон на съзнанието му и мотивационната криза, в която се е озовал, започва да става за него все по-болезнено осезаема. Внезапно той ясно осъзнава, че доскоро изглеждащият напълно перспективен и желан от самия него начин на живот води към задънена улица. Постепенно досегащото му влечение към светски успехи и външен блясък започва да угасва и бива заменено от един нов и все по-ясно осезаем копнеж за възвръщане към себе си, към първоизточника на своето собствено битие. Накрая, в резултат на тази радикална трансформация, неговият кораб окончателно напуска досегащото си спокойно житейско пристанище и се насочва необратимото към бурното и пълно с всевъзможни вътрешни и външни опасности море на съществуването, воден единствено от маяка на духовната интуиция.

От историята знаем, че на всека по-изявена духовно личност, която се е озовавала в подобна ситуация, рано или късно се е налагало да направи своя окончателен избор и преживее своята лична хиджра.⁵ В това отношение има голямо сходство в жизнените пътища на Буда, на праотеца Авраам, на пророк Мухаммад, на ал-Газали, а в по-ново време на Джиду Кришнамурти и Шри Рамана Махарши. Както разбира се такова сходство има и в жизнените пътища на още хиляди и хиляди неизвестни нам хора от всички времена и народи.

Нека сега разгледаме по-отблизо духовния прелом на ал-Газали така, както той е описан от него самия в „Избавителят от заблудата.“

Ал-Газали споделя за себе си следното:

„Жаждата ми от най-ранна възраст да вниквам в истинската същност на нещата, бе за мен нещо, подобно на инстинкт, вродено чувство, което Аллах бе вложил в сърцето ми, без да се допитва до волята или желанието ми. Вследствие на това, още като юноша се освободих от примката на традицията и се прекъшиха връзките ми с

⁵ *Хиджра (ар.) – буквално „откъсване“. Така се нарича вътрешното скъсване на кръвните връзки, свързващи пророк Мухаммад и неговите първи последователи със съплеменниците им от родния град Мека, което довежда до тяхното бягство (хиджра) на 16 юли 622 г. от Мека в Медина. Ислямското летоброене приема за свое начало именно това натоварено с дълбок смисъл историческо събитие.*

унаследените догми... Бях чул преданието за пророк Мухаммад, което гласи:

“Всяко новородено дете се ражда по природа чисто и родителите му са онези, които правят от него юдеин, християнин или огнепоклонник.”

В мен се породих копнеж да достигна именно до тази първична чистота – истинската природа на човека – и да разкрия същността на традициите, предавани по подражание на предците и наставниците, за да направя разграничение между тях.”

Според мен, именно пробуждането още в юношеските години на ал-Газали на тази характерна за него, подобна на инстинкт, вродена потребност за вникване в истинската природа на нещата е основната причина за мотивационната криза, в която той изпада по-късно. Външните събития, съпътстващите подобен вид кризи, винаги играят само второстепенна роля.

Ал-Газали пише по този повод следното:

„Размислих и върху заниманията си, при това се вгледах в най-стойностното, което правя - преподаването – и видях, че се занимавам с празни науки, които не ми носят никаква полза по пътя към отвъдното.

Замислих се след това и в искреността на намеренията си в моята професия и установих, че те не са достатъчно чисти, за да служат на Бога. Дълбокият мотив всъщност беше търсенето на почести и слава. Дадох си сметка, че се намирам на ръба на пропастта и че ако не се променя, ще пропадна в бездната.”⁶

Постепенно тази мотивационна криза достига в него до кулминация, която той описва изключително ярко и убедително:

Един ден реших да напусна Багдад и да променя живота си, но още на другия ден се разколебах. Правех една крачка напред, сетне една назад. Ако сутрин у мен се пораждаше страстно желание да търся духовните пътеки, вечер това желание угасваше под набезите на армията на земните страсти. Последните ме привличаха

⁶ Буквално: в ада.

неудържимо, заковавайки ме на място, докато гласът на вярата ме зовеше:

„На път! На път!

Не ти остава много да живееш, а предстои дълго пътуване. Всичко, което си научил и направил досега е лицемерие и илюзия!

Кога ще се подготвиш за отвъдното, ако не сега? Ако сега не скъсаи със земните обвързаности, кога ще го сториш?“

В такива моменти се чувствах изцяло мотивиран и готов твърдо да поема към бягството. Тогава, обаче, идваше Шейтанът и казваше:

„Това са временни състояния, не им се поддавай, всичко ще отmine. Ако склониш, ще загубиш големите почести, доброто положение, лишено от грижи и тревоги, душевния комфорт, който никой враг не може да ти отнеме. По-късно ти със сигурност ще съжаляваш за всичко това, но надали ще имаш възможност да се върнеш обратно.“

Както вече споменах, в този първоначален стадий пътят на ал-Газали е доста сходен на този на Буда. И той като него се чувства вътрешно раздвоен между своя дълбок копнеж към Истината и вкопчеността си в житейските съблазни на Изкусителя – наричан Мара (букв. Умъртвител) в будизма и Сатана или Шейтан в аврамитските религии.

По-нататък ал-Газали напълно честно и искрено описва как след шестмесечни непрекъснати мъчителни колебания най-сетне стига до своята лична хиджра:

Един ден, когато се стараех с всички сили да направя лекцията си по-привлекателна за околните, езикът ми не успя да произнесе нито дума. Това сковаване породило в душата ми тъга. Загубих способността си да поглъщам храна. Нито ястията, нито напитките възбуждаха апетита ми. Те засядаха някак си в моето гърло. Изнемогах до такава степен, че лекарите се отчаяха в опитите си да ме излекуват.

“Този случай има връзка със сърцето, казваха те, а това оказва влияние върху целия организъм. Няма друг начин за лечение, освен да се разбере каква е сърдечната мъка”.

Когато се почувствах напълно изтощен и неспособен да взема каквото и да е самостоятелно решение, аз се обърнах към Всевишния Аллах,

така както се обръщат към Него, всички попаднали в безизходица. Така получих отговор от Онзи, който отвърща на нуждаещия се, когато той Го призове. И с лекота се отказах от почестите и богатствата, от семейството и приятелите...

Напуснах Багдад след като раздадох парите си, запазвайки само най-необходимото, с което да се издържам и да осигурявам децата си.”⁷

За съжаление твърде малко хора, преживяли подобен душевен прелом, са ни оставили достоверно лично описание на мотивите, колебанията и преживяванията си по време на своята мотивационна криза. В това отношение духовната автобиография на ал-Газали „Избавителят от заблудата” заема уникално място в световната литература, посветена на психологията на мистицизма. По същество във всички подобни случаи става въпрос за радикално обръщане навътре към своя вечен Първоизточник на насочената досега основно към самоизява във външния свят духовна воля на човека. По този повод ал-Газали цитира призива на пророк Мухаммад да напуснем обиталището на себелюбието и да се възвърнем в лоното на Вечността, от която сме произлезли.

Безпогрешен индикатор за осъществяването на това радикално обръщане на посоката на духовната воля, е промяната на отношението на спасения, новородения, влезлия в потока и т.н. към смъртта. Ако преди вътрешната си трансформация човек е гледал на нея със страх, сега тя е за него само началото на следващия етап на дългото му завръщане към вечния Първоизточник на всичко, съществуващо в пространството и времето. Както отбелязва по този повод един голям мистик, живял и творил през първата половина на XX век:

„Всеки „страх от смъртта” идва от съпротивата на насочената към физическото воля срещу обръщане на посоката, поета от нея в акта на „падението” от Прасветлината.”⁸

Струва ми се, че е крайно време на основата на натрупания автентичен вътрешен опит от огромен брой общопризнати мистици на всички времена и народи, сред които ал-Газали безспорно заема видно място, да се изгради един ясен, универсален и напълно съвместим с основните послания на всички велики древни религиозни традиции теоретичен модел на мистичната трансформация. За това, че тази задача по принцип е

⁷ Всички цитати от „Избавителят от заблудата” са взети от предоставения ми от Велин Белев непубликуван все още негов превод.

⁸ Vô Yin Râ. Книга за отвъдния свят (1920), София, 1997 г., с. 118.

напълно осъществима свидетелстват думите на гениалния поет и дълбок мистик-суфий Мевляна - Джалал ал-Дин Руми (1207-1273):

„Това са истини, по отношение на които стотици и хиляди мистици са единомушни. Техните твърдения изобщо не се различават - нещо, с което хората на външното знание съвсем не могат да се похвалят.”⁹

Тези думи на Руми ми дават основание да се надявам, че тази моя книга би могла да подтикне допълнително някои определено по-талантливи и професионално подготвени от мен хора с вътрешен опит, да се заемат с решаването на тази трудна задача. Защото тук преди всичко става въпрос за предлагане на надеждни и понятни за всички ориентири за духовното оцеляване на нашето вече доста дезориентирано в ценностно отношение човечество.

⁹ *Океанът Руми, откъси от „Маснави” и „Диван-и Шамз-и Табриз” на Маулана Джалал ал-Дин Руми. Варна, 2006 г., с. 9.*

Дете на Вечността

Повече трябва да се радваш на всяка, дори и най-малка мъдрост, дадена ти от твоя дух, отколкото на всички товари заучено знание!

Повече трябва да се радваш на всяка, дори и най-дребна сполука, дарена ти от твоя дух, отколкото на всички усвоени познания и умения на земята!

Bô Yin Râ¹⁰

*Бог прави всичко за благо на човека.
От теб се иска само да не Му пречиш!*

Суфийска мъдрост

Преди няколко дни написах на една моя позната следното:

Първото, което бих ти препоръчал, е да довериш външната си съдба в „ръцете на Бога”. Когато си била беззащитно малко бебе си го правила. Защо не се опиташ да го направиш и сега?

Лично аз никога няма да забравя първия урок, който Небето ми даде още докато бях пет-шест годишно дете.

Майка ми ме заведе на Пловдивския панаир.

В чешката палата демонстрираха някаква машина, която от разноцветни частици произвеждаше много красиви многоцветни пластмасови чаши. Един чех правеше демонстрация и щом дадена чаша излизаше от машината, я връчваше по свое усмотрение на някой от публиката.

¹⁰ Bô Yin Râ. Книга за разговорите, ИК „ИРИС-95”, София 2000 г., Из „Могъществото на Духа”, с. 31, както и предишното издание: Бо Йин Ра. Книга за разговорите, 1992 г., „Евразия –Абагар”, с. 19.

Тези чаши страшно ми харесаха, но аз само плахо стоях и безмълвно гледах как поредната чаша се появи от машината. Всички край мен алчно протягаха ръце и викаха "Дай, дай!"

В даден момент чехът спокойно огледа тълпата, след това се насочи към мен и любезно ми връчи безмълвно жадуваната от мен чаша.

Едва много по-късно осъзнах, че тогава съм получил не просто една красива чаша, а нещо безкрайно по-ценно.

От тогава аз никога не съм се чувствал самотен и изоставен от Небето.

По-късно това чувство прерасна постепенно в напълно осъзнато пълно упование в една невидима върховна закрила, която ни пази дори в тези най-тежки за нас мигове, които като смъртни хора ни е писано да преживеем.

Наскоро един мой приятел съвсем случайно ми прочете по телефона една стара и мъдра суфи-приказка. Внезапно осъзнах, че същността на моето упование в Небето, или както е по прието да се казва „в Бога”, е описана там по един ярък и запомнящ се начин.

Тъй като дори не разполагам с английския текста на тази история, която ми прочетоха по телефона с молба за коментар, ще се опитам да ви я преразкажа сега със свои думи.

Най-великият Божии Пророк в онези древни времена - Муса (Мойсей) се обърна веднъж към Бога със следната молба:

- Господи, чувствам се самотен. Запознай сме с някой друг като мен, когото обичаш и за когото се грижиш непрекъснато!

- Добре, - казал му Бог.

- Иди там и там и ще намериш един много любим на мен човек.

Мойсей отишъл на указаното място и що да види: на земята с последни сили се влачел някакъв полумъртъв нещастник, целият накапан от мухи и други насекоми.

- Какво мога да направя за теб, бедни мой братко? - възкликнал ужасеният Мойсей.

- Моля те, донеси ми вода! - проплакал човекът. - Ако не ми донесеш бързо вода, ще загина.

Мойсей веднага се отправил към най-близкия кладенец, наточил вода и тичешком се върнал при страдалеца.

Уви, той вече бил мъртъв...

Покрусеният Мойсей решил да отиде до шатрата си, която бил опънал наблизко и да вземе от там всичко необходимо, за да погребее мъртвеца, както е редно.

Като се върнал, установил, че чакалите вече са се справили с трупа - от него почти нищо не било останало.

Потресен от всичко видяно, Мойсей се обърнал към Бога и проплакал:

- Но защо позволи да се случи това, Господи!? Та ти си Всемогъщ! Поискаш ли, въздигааш обикновени хора на царски тронове и в един миг превръщааш в прах доскоро велики царства!

Защо допусна да се случи всичко това с човека, за когото ти самият ми каза, че много обичаш?

Тогава, Мойсей чул в себе си следните думи:

- Докато се уповавах само на мен, този човек беше в пълна безопасност.

Но щом те видях, той ме забрави и потърси опора в теб.

Много исках да го спася, но той вече ми беше обърнал гръб.

В живота си съм имал няколко съвсем различни и привидно почти несвързани помежду си периоди. Поради това своеобразно "прераждане" в рамките на един живот, сега вече имам много ясен усет за илюзорността на своята външна и преходна личност. Не зная какво ме очаква до края на земните ми дни, но за разлика от преди, това слабо ме вълнува.

По някакъв постепенен и съвсем естествен начин аз се оказах "отвъд времето". Досегашното ми привидно „единствено реално“ лично съществуване във времето и пространството все повече и повече започна

да се превърща само във фон на обгръщащото ме отвсякъде вечното настояще.

И ако преди време от невръстно дете на своите земни родители, аз се превърнах в подобен на тях в редови възрастен човек, то сега отново се превърнах в дете, но този път в дете на Вечността.

Днес вече разглеждам своята външна доста несъвършена и тленна човешка личност единствено като своеобразна родилка, която трябва да износи в себе си докрай нещо, което е безкрайно по-автентично и ценно от самата нея. Нещо, което все повече усещам като своята истинска и изначална природа.

Това, което смея да твърдя на основание на собствения си опит е, че ако човек се довери изцяло на Живота и се вслушва единствено в своя вътрешен глас, а не в идващите до него отвън чужди вътрешни гласове, той ще узрее душевно по свой собствен уникален и естествен начин.

Така, без личен гуру и без особени усилия, той постепенно ще достигне до това състояние на вътрешен мир и пълнота, което толкова много хора по света се опитват да постигнат напразно с изучаване на всевъзможни учения и следване на най-различни практики.

Няма нищо лошо в това, всеки от нас да усвоява от другите тези знания и практически умения, които са му нужни в даден момент. Това е напълно нормално във всички области на живота. Но ако не искаме внезапно да се почувстваме вътрешно объркани и изгубени, ние никога и на никаква цена не трябва да изневеряваме на себе си, на своята уникалност, на своя винаги говорещ ясно в нас, макар и без думи, вътрешен глас.

Как открих своята „Небесна секретарка”

*Прозорливият чуе ли за Дао,
съгласува с него поведението си.*

*Недотам прозорливият чуе ли за Дао,
ту го съгласува, ту забравя за това.*

*Непрозорливият чуе ли за Дао,
започва да се присмива гласно.*

*Не започне ли да се присмива,
значи това не е истинското Дао.*

Лаодзъ¹¹

Моите близки приятели знаят, че от много години не изпитвам никаква необходимост да ходя на църква, дори само за да си запаля „за всеки случай” по някоя свещичка. Те също така знаят, че не контактувам с извънземни, не ме посещават духове, демони, ангели и т.н. Аз дори на Бога му викам "секретарката" - защото съм му предоставил да се грижи изцяло за ежедневните ми проблеми и да ви кажа - той отлично се справя!

Лошото е само, че с подобно неособено уважително отношение към Бога, стряскам някои мои вярващи приятели, които очакват едва ли не Той - а защо пък не Тя?! - за наказание да ми дръпне незабавно ухото. Наистина аз ги уверявам, че ние с Него/Нея сме стари приятели и сме свикнали да се шегуваме така помежду си, но кой знае защо, това също ги скандализира. Положението става още по-комично, когато някой, който отдавна ме познава отблизо, започне да ги убеждава с конкретни примери, че моята небесна "секретарка" наистина се грижи изключително съвестно много години наред за мен и за делата ми. 😊

Даосите вероятно ще обяснят всичко това с "дао", ама аз в края на краищата съм потребител и подобни обяснения слабо ме интересуват – за мен е важно, че моята невидима "секретарка", подобно на мобилния ми телефон, си върши перфектно работата и за разлика от него, никога не блокира. 😊

Мога да ви уверя, че във видима и невидимата природата има много

¹¹ Лаодзъ, Даодъдзин, стих. 41.

неизползвани ресурси, за които ние дори не подозираме. Аз съм се нагледал на доста малки, полезни и необясними чудеса, на които отдавна вече не обръщам никакво внимание, защото им свикнах. Няма да се учудя, дори ако по-голямата част от тях намери един ден напълно научно обяснение.

Още отсега съм дал инструкции на дъщеря си - като ми дойде времето да напусна този свят, да не вика разни там свещенослужители да ми досаждат и да ми пречат да изживея пълноценно този уникален за всеки човек миг. Аз лично съм напълно уверен, че тази извечна сила, която се грижи за мен отсам, ще се погрижи за мен и отвъд, така че би било по-добре и за самите щатни служители на култа да се заемат с някой друг пътник към отвъдното.

*Не зная дали познавате така наречения "философски даоизъм" и най-вече описаното от неговите основатели Лаодзъ и Джуандзъ древно изкуство на "недеянието", на така нареченото "действие чрез бездействие" или **у-вей**. Така се случи преди много години, когато за първи път се запознах с древните даоски учения, че докато размишлявах за дао и изкуството **у-вей** и чаках в нас да стане време да потегля за среща с едно момиче, изведнъж много ми се доспа.*

Почти на майтап си помислих: „Сега ще заспя и нека Дао ме събуди, когато му дойде време да изляза.“

Внезапно се събудих и установих, че вече съм закъснял значително. Силно притеснен и все още доста сънен, излязох от нас и се упътих към мястото на срещата. За моя най-голяма изненада видях как момичето усмихнато се приближава към мен. Оказа се, че то забравило, че имаме среща навън (после естествено си спомни) и решило, че сме се разбрали да дойде в нас!

Именно благодарение на този случай, който много ме впечатли, аз хванах чалъма на това древно изкуство. Той се оказа доста прост, ама като няма кой да ти го обясни, шансът да се сетиш сам не е много голям.

В началото си правех проби с това изкуство по-скоро от любопитство, докато един ден установих с удивление, че то работи без грешка.

Така, още преди много години най-неочаквано се сдобих с моята безценна „небесна секретарка“. 😊

Време и вечност

*Когато си в лодката, движи се брегът.
Когато си на брега, движи се лодката.*

Древен афоризъм

Беше сравнително топъл за сезона декемврийски ден на 1979 г. По някакво нелепо недоразумение аз се озовах много рано сутринта в близост до софийския площад Възраждане. Точно пресичах все още празния в този час булевард, когато най-неочаквано в мен настъпи дълбока, свършена тишина... Сякаш някой бе изключил невидимия източник на моето постоянно вътрешно напрежение. Времето сякаш спря и аз се озовах във Вечността. Чувах кристално ясно всички външни шумове. Хората, колите, трамваите и дори аз самият продължаваха да се движат както досега, но вече не във времето, а във Вечността. Не бързах за никъде. Не отивах никъде. Бях просто в центъра на един вечен, безмълвен и изпълнен с блажен покой свят.

Моят нещастен ум обаче напълно излезе от строя и започна хаотично да бълва най-различни цитати от наскоро прочетени от мен древноиндийски текстове. Едва когато всичко отмина, аз схванах, че умът ми е излязъл от строя, тъй като не е успял да разпознае това свършено ново и непознато за него преживяване и съответно да го постави в някое от своите многобройни чекмеджета. Доста по-късно попаднах на едно много сериозно научно изследване, посветено на този вид преживявания, в което те се определяха като "проблясъци на космическо съзнание". Оказа се, че са напълно естествени и се случват както на световноизвестни личности, така и на никому неизвестни, най-обикновени мъже и жени.

Внезапно се озовах пред един вече отворен бръснарски салон. Тъй като не знаех какво да правя в тази ранна утрин, влязох и помолих да ме подстрижат. След като поскитах безцелно из софийските улици, реших да се отбия при един мой близък приятел, който живееше наблизо. Той беше странна личност и имаше някои доста необичайни окултни дарби. Още щом отвори вратата и ме видя, той възкликна: "Какво е станало с теб, приятелю? Та ти си станал светец!" След което в продължение на три-четири дни ми носеше в къщи бурканчета със специално приготвен за мен вкусен боб - „за да ме заземи”.

Именно оттогава започнах да изучавам съвестно различни езотерични

учения, които сочат на човека пътя към неговото духовно пробуждане и развитие. Надявах се с тяхна помощ да предизвикам това преживяване отново, но без всякакъв успех. Накрая се примирих и капитулирах. Но ето, приблизително преди около две-три години, аз с изненада установих, че съм узрял вътрешно от само себе си. Това определено не бе моя заслуга и затова не мога да предложа метод за по-бързо вътрешно зреене.

Сега в мен цари несмутим покой и аз не бързам за никъде. Не изпитвам никаква необходимост нито да се просветлявам, нито да бъда спасяван от когото и да било. Готов съм да посрещна доброжелателно и с доверие смъртта още утре, защото съм вече наясно, че тя е нещо естествено и неизбежно, част от един вечен мъдър природен ред. Напълно съм наясно, че все още се намирам едва в началото на обратния път към дома, но също така със сигурност знам, че вече съм "влязъл в потока". Имам чувството, че съм се качил на някакъв невидим влак, който ме носи с максимална скорост към самия център на Великото Неизвестно, от което сме произлезли още преди възникването на тази малка планета.

Виждал съм убедени атеисти и материалисти да стават в даден момент от живота си доста религиозни и дори суеверни. Познавам и изгубили вярата си религиозни хора. Всичко това отдавна вече ми се струва твърде повърхностно и не ме вълнува. Сега, "когато съм гладен ям, когато съм жаден - пия, когато ми се спи - спя, когато ме питат - отговарям, когато ме засегнат – забравям". И използвам натрупаните от мен езотерични знания, само за да направя по-понятни, точни и полезни отговорите на зададените ми въпроси.